

Kunstværkernes aksioma En skitse i 13 punkter

1. Alle kunstværker har, uanset hvilket medie de er skabt i, en fysisk og visuel side der forholder sig til alverdens fysiske og visuelle objekter og fænomener, og denne forholdsmæssige placering er afgørende, netop fordi de, som kunstværker, hverken er naturlige eller tilfældige fænomener.
2. Kunstværkets røde bånd samler som et fluepapir alle nødvendige ingredienser og binder dem sammen i et garnnøgle eller en fletning af betydninger.
3. Alle kunstværker reflekterer forskellige sprogligheder: æstetikens, kunsthistoriens, filosofiens, skønlitteraturens, naturvidenskabernes og tingenes sprog. De stråler deres betydninger fra sig, og afsætter dem som ringe i vand, der over en årrække støder på betydningsdannelser fra andre sprogspil og præger dem. Samtidigt bølger betydningerne fra andre vidensfelter ind i kunstværkerne og rejser værkernes andenkrop i form af talte og skrevne ordformationer.
4. Kunstens sociale rolle i samfundet er først og fremmest symbolsk. Kunsten forholder sig altid direkte eller indirekte til døden. Derved perspektiverer kunsten, helt eller delvist, direkte eller indirekte forholdet mellem meningsfuldhed og meningsløshed, mellem naturlighed og kunstighed, mellem ondt og godt, sandt og falsk. Al kunst er et resultat af dette forhold, også antikunsten.
5. Stoffet til den kunstneriske produktion eksisterer i et prisme mellem verdens fænomener og det metodiske eller subjektive fravalg af overflødig viden og information. Kunstneren må fastholde og med varsom intuition udvikle det der i en inspiration blev fanget i dette prisme.
6. Kunstværkets fortolkende aftryk af verden, fastholdt som nyt objekt / fænomen i verden, er en væsentlig måde at danne udsagn på. Derved kommer kunstværket til at fremtræde som en ting med et udsagn der kan erfares og erkendes og som har til hensigt at påvirke betragteren direkte eller indirekte ved sin tilstedeværelse. Dette tilfører betragteren en indtil da ukendt erfaring, en fremmed oplevelse af fysisk eller erkendelsesmæssig karakter.
7. Kunstneren vægter og udvikler kunsten set i dens faglige og historiske

traditions perspektiv, for at fastholde at kunstværket tilhører en unik erkendelsesform.

8. Kunstinstitutionens aktuelle "-ismer" er blot et af de parametre som kunstværkerne forholder sig til, og de kan tolkes uafhængigt af disse. Værkerne er bundet til et langt bredere tidsperspektiv, som sporene fra fortiden skriver dem ind i. Disse spor, som ikke lader sig ignorere, gør kunsten til en institution, en disciplin. De er nærværende i kunstværkerne enten som rester eller som det tavse volumen, der omslutter kunstværket og som det har undladt at give form.

9. Det 20.ende århundredes kunstnere har stræbt efter at sætte det individuelle kunstnersubjekt ud af spil. Derfor anvendes metoder hvori kunstneren satser sig selv i en proces der sætter kontrollen med resultatet over styr. Kunstneren bliver kampplads for sproglighedernes bølgende slag, i udsagnenes kamp om pladsen og retten til at komme til orde. Individualiteten krystalliserer og destillerer essensen af dette slag, i et forløb der minder mere om alkymistens kemiske forsøg, end om romantikerens forsøg på tilbagetrukket og med et fast greb i troen på det autonome individ, at fremkalde ånden.

10. Kunstværkerne grunder sig på immanens, materialernes egne stofligheder og henvisninger, formkategoriernes egne skoler, skalaens specifikke påvirkning og sprogenes spil, deres indbyrdes indtrængning i hinanden og fusion.

11. Kunstværket eksisterer i den reelle verden og af den reelle verdens billeder og former. Kunstneren giver form til mødet med verden og transformerer dette møde ind i et stof af materiale. Formernes metamorfose er virkemidlet. Sindbilleder på det ustadige, det evigt forandrende.

12. Værkernes gennemslagskraft afhænger af den præcision der ligger i de valg der træffes og af den *visuelle* overbevisning der ligger i dem.

13. Kunstværker sætter skamløst og grundlæggende spørgsmålstegn ved alting.

A 13-point outline

1. Regardless of the medium in which they are created, all works of art have a physical and visual side that relates to the physical and visual objects and phenomena of the world and this relative position is crucial because, as works of art, they are neither natural nor chance phenomena.
2. Like flypaper, the red ribbon of the work of art gathers all the necessary ingredients and ties them together in a ball of yarn or a braid of meanings.
3. All works of art reflect various kinds of language: those of esthetics, art history, philosophy, fiction, natural sciences, and the language of things. They radiate their meanings and spread them like rings in water. Over the years they intersect with formations of meaning from other linguistic areas and influence them. At the same time, meanings from other fields of knowledge float into the works of art and bring about the artwork's second incarnation in the form of spoken and written word formations.
4. The role of art in society is primarily symbolic. Art is always related directly or indirectly to death. Thus, art either wholly or in part, directly or indirectly, puts in perspective the relationship between meaningfulness and meaninglessness, between naturalness and artificiality, between evil and good, true and false. All art is a result of this relationship, anti-art as well.
5. The subject matter of artistic production exists in a prism between the phenomena of the world and the methodical or subjective elimination of superfluous knowledge and information. The artist must capture and develop with careful intuition that which was caught in this prism in a moment of inspiration.
6. The interpretive impression of the world present in the work of art, perpetuated as a new object / phenomenon in the world, is an important way of making statements. By that means the work of art becomes a thing with a statement that can be experienced and perceived, whose purpose it is to influence the observer directly or indirectly by their presence. To give the observer a previously unknown experience, an unfamiliar experience of a physical or cognitive nature.
7. The artist weighs and develops art, as seen from the perspective of its professional and historical tradition, in order to maintain that the work

of art belongs to a unique form of perception.

8. The "isms" currently in vogue in art as an institution are merely one of the parameters to which works of art relate and they can be interpreted independently of them. Works of art are bound to a much broader temporal perspective, into which they are placed by their traces from the past. These traces, which cannot be ignored, make art into an institution, a discipline. They are present in the work of art, either as remnants or as the silent volume surrounding the work of art to which it has neglected to give form.

9. Twentieth century artists have striven to eliminate the individual artist as subject. As a result, methods are used in which the artist places himself in a process that risks losing control of the results. The artist becomes a battleground for the surging combat of languages, in the battle of statements for the space and the right to express himself. Individuality crystallizes and distills the essence of this battle, in a process that is more reminiscent of the alchemist's attempts at chemistry than the romantic's attempt to call forth spirits in some obscure manner and with a firm belief in the autonomous individual.

10. Works of art are based on immanence, the inherent materiality and references of things, the formal categories' own schools, the scale's specific effects, and the play of languages, their mutual penetration and fusion.

11. The work of art exists in the real world and of the real world's images and forms. The artist gives shape to his meeting with the world and transforms this meeting into a substance of material. The metamorphosis of forms is the means. Symbols of the fleeting, the eternally changing.

12. The impact of works of art is dependent on the precision of the choices that are made and on the *visual* sovereignty in them.

13. Works of art shamelessly and fundamentally questions everything.